

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 470/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť M. V., ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9 Sžso 71/2013 a sp. zn. 9 Sžso 72/2013 z 28. apríla 2014, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2014 doručená sťažnosť M. V. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy

rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 9 Sžso 71/2013 a sp. zn. 9 Sžso 72/2013 z 28. apríla 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka bola rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) č. k. 11 Ps 10/2006-46 z 15. decembra 2006 ustanovená za opatrovníčku J. V. (ďalej aj „opatrovanec“). Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Lučenec (ďalej len „úrad práce“) rozhodnutím č. A/2007/15061/7/ZDE zo 14. februára 2012 (ďalej len „rozhodnutie o odňatí peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov zo 14. februára 2012“) podľa § 38 ods. 1 písm. b) bodu 2, § 45 ods. 1 a § 55 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o peňažných príspevkoch“) odňal z vlastného podnetu peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla, ktorý poberal opatrovanec v sume 30,96 € mesačne na základe rozhodnutia úradu práce č. A/2007/15061/E/ZDE z 30. júla 2010, a jeho výplatu zastavil. Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, pracovisko Banská Bystrica (ďalej len „ústredie práce“), rozhodnutím č. A/2012/00514-Ma z 21. mája 2012 na základe odvolania sťažovateľky ako súdom ustanovenej opatrovníčky J. V. rozhodnutie úradu práce o odňatí peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov zo 14. februára 2012 potvrdilo.

Úrad práce rozhodnutím č. A/2009/00874/6/ZDE zo 14. februára 2012 (ďalej len „rozhodnutie o odňatí peňažného príspevku na opatrovanie zo 14. februára 2012“) podľa § 40 ods. 1, § 45 ods. 1 a § 55 ods. 6 zákona o peňažných príspevkoch z vlastného podnetu odňal peňažný príspevok na opatrovanie J. V., ktorý poberala sťažovateľka v sume 206,37 € mesačne na základe rozhodnutia úradu práce č. A/2009/00874/3/ZDE z 26. júla 2010, a jeho výplatu zastavil. Ústredie práce rozhodnutím č. A/2012/00515 z 21. mája 2012 na základe odvolania sťažovateľky rozhodnutie úradu práce o odňatí peňažného príspevku na opatrovanie zo 14. februára 2012 potvrdilo.

Sťažovateľka podala ako žalobkyňa vo veci odňatia peňažného príspevku na opatrovanie a ako opatrovníčka J. V. pozbaveného spôsobilosti na právne úkony vo veci odňatia peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov žaloby, o ktorých rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 23 S 56/2012 z 10. apríla 2013 tak, že ich zamietol. Najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozsudok krajského súdu sp. zn. 23 S 56/2012 z 10. apríla 2013 potvrdil.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým uvádza, že *„Po prietahoch na Najvyššom súde SR sa dokázalo, že nepreštudovali vec, nerešpektovali rozsudok OS-Lučenec, č. k. 11 Ps 10/2006-46 zo dňa 15. 12. 2006 v čom je zreteľné, že ja ako manželka mám aké práva a povinnosti voči manželovi J. V... Nerešpektovali znalecký posudok, čo je pre súdy hlavný dôkaz ani lekárske správy vypracované tým odborníkom z odd. psychiatrií..., v čom je jasne uvedené, že stav je trvalý a liečbou neovplyvniteľný. Najvyšší súd SR nerešpektoval naše argumenty – návrhy napríklad, aby (NS SR) preskúmal skutočnosť, na akom základe boli odobraté všetky peňažné príspevky... Boli porušené zo strany Najvyššieho súdu – SR, aj procesné práva, keďže v posudzovanom súdnom konaní sa vzhľadom na charakter a povahu sporu, zásada povinnosťou súdu z úradnej moci zisťovať skutkový stav veci a vykonať všetky potrebné dôkazy, a to bez ohľadu na to, či ich účastníci konania navrhli alebo nie.“*

Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie v náleze:

„poukázal na skutočnosť o porušovaní ľudských práv, ako aj porušovaní Medzinárodného Dohovoru o právach osôb so (Z. Ť. P) zo strany (ÚPSVaR-SR), ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Ako aj porušovanie rovnosti práva pred súdom... Zároveň aby Najvyšší súd Slovenskej republiky plno rešpektoval vyhovel návrhom – požiadavkách ktoré boli dané v odvolaní, ako odškodné za majetkovú a nemajetkovú ujmu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05). Text uvedený mimo petitu považuje ústavný súd za súčasť odôvodnenia sťažnosti, ktorý nemôže doplniť petit (I. ÚS 316/09, I. ÚS 98/2011, II. ÚS 103/08, II. ÚS 154/09, III. ÚS 235/05, IV. ÚS 174/2011).

Aj napriek skutočnosti, že sťažovateľka označila ako porušovateľa svojich základných práv podľa ústavy ústredie práce a najvyšší súd, s prihliadnutím na odôvodnenie sťažnosti ústavný súd ustálil, že subjekt, proti ktorému sťažnosť smeruje, je (len) najvyšší súd a že predmetom sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. V petite sťažovateľka namieta porušenie bližšie nešpecifikovaného práva podľa Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím, ktoré však vo svojej argumentácii neodôvodňuje, preto ústavný súd ustálil návrh na rozhodnutie tak, ako je vymedzený v záhlaví tohto uznesenia.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V súlade s čl. 47 ods. 3 ústavy všetci účastníci sú si v konaní podľa odseku 2 rovní.

Podľa sťažovateľky je napadnutý rozsudok najvyššieho súdu arbitrárny, teda porušujúci jej základné práva podľa ústavy, keďže ním najvyšší súd nerešpektoval rozsudok

okresného súdu z 15. decembra 2006 vydaný v konaní o pozbavení spôsobilosti opatrovanca na právne úkony vedenom pod sp. zn. 11 Ps 10/2006, ako ani znalecký posudok, z ktorého okresný súd pri vydávaní označeného rozsudku vychádzal.

V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu sa najmä uvádza:

„V správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb. Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O. s. p.).

Predmetom konania bolo preskúvanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného o odňatí peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla a o odňatí peňažného príspevku na opatrovanie fyzickej osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu. Na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť nasledovné:

Peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla možno poskytovať len ťažko zdravotne postihnutej fyzickej osobe, ktorá splňa zákonom stanovené podmienky. Taktiež peňažný príspevok na opatrovanie možno poskytovať fyzickej osobe, ktorá opatruje fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím pri splnení zákonom stanovených podmienok. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že právny nárok na peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov na prevádzku osobného motorového vozidla ako aj na peňažný príspevok na opatrovanie neexistuje. Ide o fakultatívne dávky a preto pri posudzovaní zákonnosti rozhodnutí žalovaného súd skúmal len to, či žalovaný pred svojimi rozhodnutiami dostatočne zistil skutočný stav veci. Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. posudková činnosť na účely kompenzácie, preukazu a parkovacieho preukazu je lekárska posudková činnosť a sociálna posudková činnosť. Podľa § 11 ods. 11 vety prvej zákona č. 447/2008 Z. z. výsledkom lekárskej posudkovej činnosti je lekársky posudok, ktorý obsahuje mieru funkčnej poruchy, vyjadrenie, že ide o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, závery k jednotlivým druhom odkázanosti fyzickej osoby s ťažkým zdravotným

postihnutím podľa § 14 a termín opätovného posúdenia zdravotného stavu, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13 ods. 1 písm. e) zákona č. 447/2008 Z. z. sociálna posudková činnosť na účely tohto zákona je navrhovanie kompenzácií v jednotlivých oblastiach.

Výsledkom sociálnej posudkovej činnosti je posudkový záver, ktorého obsahom sú sociálne dôsledky ťažkého zdravotného postihnutia vo všetkých oblastiach kompenzácie, ktoré má fyzická osoba v dôsledku ťažkého zdravotného postihnutia v porovnaní s fyzickou osobou bez zdravotného postihnutia a návrh kompenzácie vo všetkých jej oblastiach (§ 13 ods. 9 zákona č. 447/2008 Z. z.).

Podľa § 15 ods. 1 písm. d) zákona č. 447/2008 Z. z. na základe lekárskeho posudku podľa § 11 ods. 11 a na základe posudkového záveru podľa § 13 ods. 9 príslušný orgán vypracúva komplexný posudok na účely kompenzácie, ktorý obsahuje návrh druhu peňažného príspevku na kompenzáciu.

Príslušným orgánom je orgán uvedený v § 3 ods. 1 písm. b) zákona.

Podľa § 55 ods. 6 zákona č. 447/2008 Z. z. podkladom m rozhodnutie o peňažnom príspevku na kompenzáciu je komplexný posudok.

Námietka žalobkyne, že správny orgán a súd prvého stupňa mali prihliadnuť na znalecké posudky č. 59/2006 a č. 17/2006, ktoré boli vyhotovené pre Okresný súd v Lučenci v konaní vo vecí pozbavenia spôsobilosti na právne úkony žalobcu 1, nie je dôvodná, keďže uvedené znalecké posudky boli vyhotovené v inom súdnom konaní a nemôžu byť podkladom pre rozhodnutie správneho orgánu v konaní podľa zákona č. 477/2008 Z. z. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pozbavenie spôsobilosti na právne úkony nie je samo o sebe dôvodom na poskytovanie predmetných príspevkov; nie je dôkazom, že žalobca trpí takým ťažkým zdravotným postihnutím, ktoré by odôvodňovalo priznanie peňažných príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia podľa zákona č.447/2008 Z. z. Predmetné príspevky je možné poskytovať len pri splnení zákonom stanovených podmienok. Takouto podmienkou je, že komplexný posudok okrem miery funkčnej poruchy a ďalších vyjadrení musí obsahovať aj návrh druhu peňažného príspevku na kompenzáciu.

Komplexný posudok vyhotovený podľa § 15 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. zo 14. mája 2012, ktorý bol podkladom pre napadnuté rozhodnutia žalovaného, ako aj komplexný posudok z 3. februára 2012, ktorý bol podkladom pre rozhodnutia

prvostupňového správneho orgánu, zhodne stanovili, že miera funkčnej poruchy žalobcu I je 50 % a preto sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím. Na základe zisteného zdravotného stavu však nenavrhlí poskytnúť žalobcovi peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla ani peňažný príspevok na opatrovanie (a ani žiadne iné kompenzácie). Zákonné podmienky pre poskytovanie peňažných príspevkov podľa § 38 a § 40 citovaného zákona preto neboli splnené.

Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 447/2008 Z. z. opakovaný peňažný príspevok na kompenzáciu sa odníme a jeho výplata sa zastaví, ak sa zistí, že sa poskytol neprávom alebo jeho poskytovanie prestalo plniť svoj účel. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, podľa ktorého komplexné posudky vydané v danej veci vychádzali z podkladov, ktoré sú obsiahnuté v spisoch správnych orgánov, sú úplné a riadne zdôvodnené. Aj odvolací súd je toho názoru, že žalovaný sa logicky a vecne správne vysporiadal so všetkými okolnosťami podstatnými pre poskytovanie peňažných príspevkov. Tiež dostatočne zdôvodnil, prečo pristúpil z vlastného podnetu k opätovnému posúdeniu zdravotného stavu žalobcu I a zistil, že jeho zdravotný stav a sociálne dôsledky zdravotného postihnutia neboli v minulosti hodnotené správne, v dôsledku čoho na základe objektívnych, úplných a dostatočne odôvodnených posudkov odňal peňažné príspevky ako neprávom priznané. Komplexné posudky a lekárske posudky posudkových lekárov vyhotovené v konaní, boli dostatočne doložené vykonaným šetrením aj obsahom pripojenej zdravotnej dokumentácie a o vecnej správnosti a odbornej úrovni ich záverov nemal ani odvolací súd pochybnosti. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku, že súd ani správny orgán nerešpektovali Dohovor o právach osôb so zdravotným postihnutím. Predmetný Dohovor upravuje všeobecné zásady a práva osôb so zdravotným postihnutím, ktoré jednotlivé štáty zabezpečujú osobám so zdravotným postihnutím vnútroštátnymi predpismi, akým je v danom prípade zákon č. 477/2008 Z. z., ktorý upravuje právne vzťahy pri poskytovaní peňažných príspevkov na kompenzáciu sociálnych dôsledkov ťažkého zdravotného postihnutia.

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd mal za preukázané, že posudky ktoré boli podkladom rozhodnutia žalovaného sú objektívne, úplné a dostatočne odôvodňujúce odňatie poskytovaných peňažných príspevkov. Rozhodnutia žalovaného z toho dôvodu

považoval za zákonné a preto rozsudok krajského súdu potvrdil ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá v spojení s § 219 O. s. p.“

K námietke sťažovateľky o nesplnení požiadavky na riadne odôvodnenie napadnutého rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoje ustálené právne názory, podľa ktorých je povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).

Ústavný súd už rovnako vo svojej doterajšej judikatúre viackrát uviedol, že riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako integrálna súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (m. m. IV. ÚS 14/07).

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva stabilizovaný právny názor, podľa ktorého všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu podľa názoru ústavného súdu vyplýva, že tento sa vysporiadal so všetkými podstatnými skutočnosťami tvoriacimi základ pre napadnuté rozhodnutie.

Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nemožno preto považovať za svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný, pretože najvyšší súd sa pri výklade a aplikácii zákonného predpisu (zákon o poskytovaní peňažných príspevkov) vo veci

sťažovateľky neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia všeobecného súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným (I. ÚS 188/06).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a obsahom sťažovateľkou označených základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne vysloviť ich porušenie. Ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júla 2014